

hverken i det høje Folketing eller i den almindelige Befolkning, som havde ventet, at Regeringen vilde fremkomme med et Forslag til en Ordning af Landmandsbanken. Det, der er sket siden, har jo ogsaa vist, at Folketinget har afvist det Lovforslag, der blev fremsat af den højtærede Handelsminister, idet Folketinget ikke har ønsket ved Vedtagelsen af Lovforslaget at konstatere, at der ikke er sket noget med Hensyn til Landmandsbankens fremtidige Ordning. Folketinget har formodentlig ment, at en saadan Konstatering kunde foregaa paa anden Maade end ved, at Rigsdagens to Ting ved tre Behandlinger slog det fast.

Lovforslagets Fremkomst syntes i øvrigt at vise, at Ministeriet ikke alene ikke selv havde noget Standpunkt eller søgte at faa det, men at Ministeriet søgte at faa andre til at klare Sagen for sig. Jeg har forstaaet Lovforslaget saaledes, at man i Virkeligheden gennem det tilkendegav, at man havde overladt Nationalbanken at gøre, hvad der skulde gøres i denne Sag. Ja, der stod noget i Lovforslaget om, at det Udvalg, der skulde nedsættes, skulde have Lov til at forhandle med andre Banker. Bestemmelsen herom synes mig ret overflødig, da det dog ikke kan være nødvendigt at vedtage i Rigsdagen, at Ministeriets Embedsmænd eller Nationalbanken har Lov til at forhandle med andre Banker, hvis disse Banker vil forhandle med Ministeriet; og vil de ikke forhandle med Ministeriet, saa kan man jo ikke tvinge dem dertil ved en Lov, saa heller ikke dette nødvendiggjorde paa nogen som helst Maade et Lovforslags Fremsættelse. Men Lovforslaget syntes at tyde paa, at man fra Ministeriets Side havde opgivet selv at finde en Ordning og lagt det i Nationalbankens stærke Haand. Man har jo ogsaa paa anden Maade lagt Mærke til, at Nationalbankens Haand er blevet stærkere under det Ministerium, der kom til i December Maaned i Fjor. Det er derfor ganske naturligt, at man fra dette Ministeriums Side giver blankt op overfor Landmandsbank-sagen og overlader Nationalbanken at ordne den. Om det vækker almindelig Tilfredshed hos dem, der havde ventet, at der ved Ordningen af Landmandsbanken skulde tages Hensyn ikke alene til Bankens Interesser, men ogsaa til Landets almindelige økono-

miske Interesser, bliver jo et andet Spørgsmaal.

Nu foreligger der altsaa et Lovforslag, som ogsaa i sin ydre Form fastslaar, at der ikke er sket noget Fremskridt med Hensyn til Landmandsbankens Nyordning. Det var jo dog et af de Krav, som ogsaa fra det Partis Side, der bærer den nuværende Regering, blev fremsat under Valgkampen: Nu gjaldt det om at faa en Ordning paa Landmandsbanksagen, skaffe Penge til Landet og bringe Staten ud af det mærkelige Forhold, hvori den staar til Landmandsbanken. Hvad gaar saa dette Lovforslag ud paa? Ja, det paalægger Ministeren inden 15. Februar 1928 at forelægge for Rigsdagen et Forslag om en endelig Ordning af Landmandsbankens Forhold. Det paastaas, at det er det saakaldte Støtteparti for Regeringen, der ikke har villet give Regeringen længere Frist, og det maa naturligvis være en Sag, som disse Partier aftaler med hinanden, hvor lang Frist de kan give hinanden i dette som i andre Spørgsmaal, men Lovforslaget siger intet som helst om, at der ved denne Ordning skal træffes saadanne Foranstaltninger, at man maa antage, at denne Ordning kan blive til Gavn for hele vort Lands fremtidige Økonomi. Der er dog een Ting, man har søgt at fastslaa under dette mærkelige Lovforslags Gang gennem Rigsdagen, og det er, at den Ordning, der skal træffes med Hensyn til Landmandsbanken, skal være en fuldkommen privatkapitalistisk Ordning. Det søger man nu at faa fastslaaet. Man er maaske bange for, at det ikke bliver det nuværende Ministerium, der kommer til at gennemføre Ordningen, og man vælger derfor et Øjeblik, da man har Magten — hvor længe man har den, ved man jo ikke —, til at slaas fast, at Landmandsbanken skal ordnes paa en fuldkommen privatkapitalistisk Maade. Det er altsaa Resultatet af de store Ofre, som Staten og Samfundet har maattet bringe overfor denne Bank, at man benytter den første den bedste Lejlighed, da der ikke skal foregaa noget som helst med Hensyn til Bankens Nyordning, til at fastslaa, at den kun maa ordnes paa en privatkapitalistisk Maade. Saa, maa Staten betale det Underskud, der bliver, men der maa ikke stilles nogen Betingelser for saadan Betaling.